

[Tesdaupf.]

når vi nu skal diskutere den. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg ikke i dag skal debattere med ham; jeg kan nøjes med blot at henvise det ærede medlem til, at vore bemærkninger i hvert fald har fået det ærede medlem og hans parti til — det anerkender jeg — meget grundigt gennem det ærede medlems tale at gennemgå de forhold, vi omtaler, så at sagen også på den måde bliver grundigt belyst og grundigt debatteret inden afgørelsen.

Jeg vil yderligere fremhæve endnu en ting overfor det ærede medlem om det samme. Når det ærede medlem gentagne gange fremsætter påstanden om en sydebuk, at det ærede medlem hr. Poul Møller og jeg søger en sydebuk af andre grunde end de rent saglige, må jeg måske lige komme med den korte bemærkning til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at den måde at tale om sagen på vist er at trække opfattelsen af den opgave, som folketinget har pålagt både det ærede medlem og os, ned i et lavere plan, end det ærede medlem ret betænkt kan stå sig ved og ønsker.

En anden ting må jeg måske sige: at når det ærede medlem taler om en nedladende tone i vor konstatering af den ændrede udenrigs- og forsvarspolitik, som efter min mening var svaret på bedømmelsen af fortiden, ja, så bliver jeg egentlig forbavset, fordi jeg ikke forstår det. Jeg kan kun opfatte det som værende udtryk for et mindreværdskompleks, som der ikke er nogen som helst grund for det ærede medlem til at have og da slet ikke på baggrund af vor nøgterne konstatering af disse kendsgerninger, som vi kun alle er glade for.

Inden jeg går videre, vil jeg imidlertid gerne have lov til med den højtærede formands tilladelse at citere følgende, som også i nogen grad blev citeret af den ærede ordfører for venstre (N. Chr. Christensen), men for en ordens skyld må jeg have lov til at citere det igen — det står i betænkning I på side 10, afsnit 2 —:

„Det kommissionen ved rigsdagsbeslutningen af 15. juni 1945 pålagte hverv, forsåvidt angår undersøgelse for senere eventuel rigsretsanklage mod forhenværende ministre i forbindelse med begivenhederne omkring den 9. april, har man

ment først og fremmest måtte omfatte en undersøgelse mod fhv. udenrigsminister dr. P. Munch og fhv. forsvarsminister Alsing Andersen, idet kommissionen er af den opfattelse, at eventuelt ministeransvar for de nævnte begivenheder navnlig måtte påhvile — foruden statsministeren, der var afgået ved døden den 3. maj 1942 — lederne af Danmarks udenrigspolitik og forsvarsvæsen på dette tidspunkt.“

Det forekommer mig, at hvis man ikke vidste det i forvejen, måtte det klart fremgå af denne enige udtalelse, at det med hensyn til ministeransvarligheden ifølge undersøgelsen navnlig er statsministeren, udenrigsministeren og forsvarsministeren, det drejer sig om, når man taler om tiden op til den 9. april. Den daværende statsminister og den daværende udenrigsminister er ikke mere i live, men den daværende forsvarsminister færdes heldigvis levende og frisk iblandt os. Jeg kan ikke med min bedste vilje forstå, hvordan man skulle kunne undgå at nævne det ærede medlem, når sagen skal drøftes, og det skal den jo. Udvalgets opgave har været at undersøge, om der forelå grundlag for rigsretsanklage mod ministre eller andre særligt ansvarlige, og derefter råde folketinget, som har den endelige afgørelse. Skal man da give råd uden at begrunde dette råd? Hvis jeg skal have et råd, vil jeg sandelig altid bede om en nogenlunde udførlig redegørelse for, hvordan den rådgivende er kommet til sit standpunkt.

Jeg har set det udtrykt, og jeg har hørt det nu igen gennem det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s ordførertale, at man synes, det er billigt og bagklogt i dag at omtale de forhold og de områder, hvor det ærede medlem hr. Alsing Andersen efter vor mening har udvist forsømmelser. Jeg synes, det er mere ærligt og mere stemmende med demokratisk opfattelse og behageligere for den, det drejer sig om, at man nævner lige ud og konkret, hvad man mener der er forsømt, i stedet for blot at antyde, at der er begået fejl og forsømmelser.

Det ærede medlem hr. Poul Møller og jeg mener, som vi har skrevet det i betænkningen, at den daværende regering ikke handlede efter det pålæg, som folketingsbeslutningen af 19. januar var udtryk for, og vi